

FESTIVITAT DE LA IMMACULADA CONCEPCIÓ DE MARIA
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
8 de desembre de 2008
Gn 3, 9-15.20; Ef 1, 3-6.11-12; Lc 1, 26-38

L'Església, en contemplar Maria en la seva Immaculada Concepció, exclama meravellada: "Que en sou, de bella" i d'encisadora! (cf. II Vespres de la solemnitat). I no ho diu referint-se fonamentalment a la seva bellesa física, tot i que, si li escau l'elogi de l'esposa del Càntic dels càntics, era "bruna i formosa" (cf. Ct 1, 4), tal com canten els nostres escolans i veiem reflectit en la nostra Imatge venerable de Montserrat. L'Església, el Poble cristià, admira la bellesa de la Mare de Jesús i se'n sent encisada perquè s'adona que es tracta d'una bellesa espiritual única. I d'una bellesa que no sols es refereix a Maria sinó que constitueix un objectiu i una vocació per a la humanitat sencera, des del moment que Santa Maria en personifica la realitat més plena. Efectivament, la bellesa que resplendeix en Maria ja des dels inicis de la seva concepció, no és una bellesa superficial, externa, sinó una bellesa interior. Aquesta bellesa és fruit de l'acció de l'Esperit Sant i en virtut de la gràcia salvadora de Jesucrist, *el més bell dels fills dels homes* (Ps 44, 2). Ell, però, en la creu es va despullar de tota bellesa física perquè resplendís la bellesa del donar-se totalment, la bellesa de l'amor que és més fort que el mal i que la mort. D'aquesta bellesa, que és divina, n'és un reflex la bellesa de la Mare de Déu.

De fet, les lectures que acabem d'escoltar ens han mostrat dues situacions ben contrastades de l'experiència humana. D'una banda, el relat del llibre del Gènesi ens ha presentat la situació de mal i de desordre fonamental de la humanitat, quan es deixa portar per la seva autosuficiència i pels seus desigs egoistes; una situació abocada a la infelicitat i a la mort. És, per tant, una experiència privada de sentit, que no obre horitzons infinits ni es fa atractiu. Al contrari, deixa l'ésser humà amb ferides profundes obertes i també sense poder satisfer la seva nostàlgia d'absolut i de felicitat; el tanca en un horitzó que és asfixiant per a qui té desig d'infinít. En una paraula, és una situació que no té res de l'harmonia i de la bellesa que Déu volia per a la humanitat.

D'altra banda, el relat de l'evangeli ens ha presentat una situació tota diferent. Maria diu sí al pla diví de restauració i de salvació de la humanitat. I aquest sí obre unes possibilitats plenes de vida i de sentit que hem trobat descrites en el fragment de la carta als efesis. Aquest pla diví satisfà la nostàlgia que té el cor humà d'un absolut, d'una obertura infinita, d'una felicitat plena. El sí de Maria a esdevenir la mare de Jesús, el Messies, obre la porta a guarir les ferides de la humanitat, fa bella la vida i li atorga una plenitud insospitada. El desgavell descrit pel fragment del llibre del Gènesi que hem llegit i que constatem cada dia en el nostre món, té un camí de superació en Jesucrist; un camí de superació que és anticipat ja en l'inici de l'existència de la qui havia de ser-ne la Mare: Maria. Ella frueix de l'harmonia interior i de la bellesa que Déu volia per a la humanitat. I d'això, que ella obté per una gràcia singular, nosaltres en podem participar per mitjà del baptisme i d'una vida de fe que es faci operant per la caritat. Maria es bella per la seva disponibilitat confiada al pla de Déu; és bella per la seva esperança en el Totpoderós que és capaç de capgirar totes les situacions negatives; Maria és bella per la seva caritat que la mou a la solidaritat envers tothom feta pregària i feta servei; és bella per la seva virginitat i la seva maternitat, per la seva

plenitud de gràcia, per la seva vida evangèlica configurada a la de Jesucrist, per la seva santedat.

La Concepció Immaculada de la Verge Maria és, doncs, l'inici del restabliment de la bellesa humana volguda en la creació. Per això he dit que la festa de la Immaculada Concepció fa referència a Santa Maria però també a nosaltres, a tota la humanitat cridada a entrar en aquest pla meravellós de joia i de plenitud que Déu ha disposat en elegir-nos en Crist *ja abans de crear el món*. En aquesta elecció tota focalitzada en Jesucrist, hi havia d'ocupar un lloc particular i irrepetible la seva Mare. Ella --amb la seva vida particularment reeixida, bella, des dels inicis de la seva existència a causa de la santedat original que li és atorgada-- és la més perfecta il·lustració de com configurar-se amb la bellesa espiritual del seu Fill. Ella, plenament dona, constitueix el testimoni més lluminós i més atractiu de la bellesa de ser persona humana segons la imatge de Jesucrist.

"Quina bellesa salvarà el món?" es pregunten molts encara avui amb el pensador rus Dostoievski (cf. *L'idiota*). El món en què vivim té necessitat de bellesa, de sentit, d'obertura transcendent, per tal de no caure en la desesperació i de poder superar tant d'odi, tanta violència, tants d'assassinats, tants drets trepitjats, tanta fam i tanta pobresa. Maria ens ensenya la bellesa de sortir d'un mateix, de renunciar al propi egoisme, i d'obrir-se a Déu i als germans d'humanitat per estar atents a tota mena de sofriment i aturar-nos a fer el bé a tants homes i dones ferits de moltes maneres que trobem a la vora del nostre camí. Inseparablement unit al compromís que porta a transformar l'entorn, Maria ens ensenya a acollir plenament en el cor i en la ment la llum i la bellesa de la santedat de Déu perquè il·lumini i guii les nostres accions quotidianes per tal de trobar ja des d'ara la pau i fins la joia profundes en tots els moments de la nostra vida. I d'aquesta manera poder transmetre als nostres contemporanis el goig de viure en la justícia i l'amor (cf. *Via pulchritudinis* del Pontifici Consell per a la Cultura, 2006).

"Que en sou de bella" i d'encisadora! Lloem avui d'una manera particular la Mare de Déu i proclamem-la benaurada per la bellesa espiritual que el Totpoderós li ha concedit des de la seva concepció, des de l'inici de la seva existència. I ara disposem-nos a entrar al més íntim de la nostra celebració en la qual el Fill de Déu i fill de Maria renova per a nosaltres la bellesa del seu sacrifici d'amor perquè retrobem l'harmonia de la nostra persona i ens sentim portats a la vivència de la fe, a l'esperança de la restauració de totes les coses en Crist i al servei dels nostres germans, tot imitant la disponibilitat de Santa Maria.